

LIMEN 4

Reditus Ex Nullo Loco.

Sunt itinera quae a profectione incipiunt.

Et alia quae a iactura incipiunt.

Hoc ad alterum genus pertinet.

Diu credidi reditum rem geographicam esse.

Locum relinquere.

Spatium transire.

Ad initium reverti.

Erat definitio simplex.

Commoda.

Etiam falsa.

Annis labentibus inveni quosdam reditus in nullum locum conspicuum ducere.

Quia locus petendus iam non est.

Aut numquam fuit.

Aut nimis mutati sumus quam ut eum agnoscere possimus.

Attamen redeundi desiderium manet.

Est unum ex altissimis hominis desideriiis.

Volumus redire ad tempus quo res simpliciores videbantur.

Clariores.

Magis compositae.

Volumus redire ad homines quos amisimus.

Ad occasiones praetermissas.

Ad consilia non capta.

Ad tempora quibus vita omnibus rebus adhuc
patere videbatur.

Sed tempus nihil reddit.

Non est eius munus.

Tempus mutat.

Numquam reddit.

Fuerunt anni quibus reditus impossibiles
sectatus sum.

Id faciebam nec animadvertēbam.

Priores mei formas recuperare conabar.

Iuvenem.

Negotii peritum.

Filium.

Virum cui persuasum erat se scire quo iret.

Omnis conatus eodem modo desinebat.

Cum spe deiecta.

Quia ille homo iam non erat.

Et ita rectum erat.

Quodam mane intellexi rem quae modum quo
praeterita spectabam mutavit.

Non vere retro redire cupiebam.

Sensum recuperare cupiebam.

Securitatem.

Familiaritatem.

Formam mundi in qua quaestiones pauciores
quam responsa videbantur.

Sed vita itinera per tempus non praebet.

Tantum mutationes praebet.

Tum demum reditum aliter spectare coepi.

Non ut motum ad id quod fueram.

Sed ut accessum ad id quod factus eram.

Discrimen ingens est.

Cum retro redire conamur, contra tempus
pugnamus.

Cum procedere accipimus, tandem id
intellegere incipimus.

Multi vitam agunt domum quaerentes.

Putant eam locum esse.

Urbem.

Viam.

Nationem.

Deinde venit dies quo inveniunt domum
statum animi esse.

Et nullum locorum punctum id praestare
posse.

Per vitam meam multas terras transii.

Multas culturas.

Multas linguas.

Singulis vicibus aliquid relinquebam.

Singulis vicibus aliud colligebam.

Nec animadvertens fiebam tabularium vivum
experientiarum.

Opus tessellatum e locis diversis compositum.

Quodam tempore me interrogare desii:

"Cuius loci sum?"

Et me interrogare coepi:

"Quid mecum porto?"

Altera quaestio multo utilior erat.

Nam sedes nostrae mutantur.

Fines mutantur.

Tabulae mutantur.

Quod intus portamus contra iter facere pergit.

Memini quasdam noctes quibus sensus
errandi solito fortior erat.

Noctes quibus omnia longinqua videbantur.

Homines.

Loca.

Certa.

Etiam ego ipse.

Illis temporibus antiquissima temptatio
emergebat.

Retro redire.

Delere.

Restituere.

A puncto priore rursus incipere.

Sed singulis vicibus res eandem veritatem
mihi monstrabat.

Punctum prius non est.

Est tantum punctum praesens.

Et electio quid eo faciamus.

Tempore didici praeterita non ut metam sed ut
bibliothecam habere.

Locum visitandum.

Non habitandum.

Nam qui in praeteritis vivit lente praesentia
habitare desinit.

Et sine praesenti futurum non est.

Homines quos amavi.

Urbes quas transii.

Occasiones quas amisi.

Successus.

Clades.

Omnia esse pergebant.

Sed alia forma.

Ut paginae iam scriptae.

Relegendae.

Non rescribendae.

Liberatio fuit.

Nam tandem quaerere desii quod recuperari non poterat.

Et vires impendere coepi in id quod adhuc aedificari poterat.

Mirum dictu, eo ipso tempore praeterita me vexare desierunt.

Cum ea pro meta habere desii.

Simile quiddam hominibus accidit.

Multi e vita mea exierant.

Quidam per electionem.

Alii per necessitatem.

Alii per simplex temporis opus.

Initio illas absentias pro iacturis habebam.

Deinde intellexi quasdam praesentias aliis modis esse pergere.

In praeceptis relictis.

In memoriis.

In moribus.

In consiliis quae me movere pergebant.

Hoc quoque reditus erat.

Non hominum.

Significationis eorum.

Fortasse maturitas in hoc ipso consistit.

Intellegere nihil forma pristina redire.

Sed paene omnia forma nova vivere pergere posse.

Denique viam reditus quaerere desii.

Nam intellexi aliquid quod nulla tabula umquam monstraverat.

Nusquam redibam.

Adveniebam.

Adveniebam ad formam mei ex omnibus profectionibus, omnibus iacturis, omnibus congressibus omnibusque mutationibus aedificatam.

Et tum demum paradoxon solutum est.

Reditus quem per annos quaesiveram non ad
praeterita ducebat.

Ad me ducebat.

Quapropter titulus huius liminis verus est.

Non quod meta non esset.

Sed quod meta inscriptionem non habebat.

Erat locus sine geographia.

Sine finibus.

Sine locorum punctis.

Locus quem per totam vitam transieram nec
agnoveram.

Reditus ex nullo loco.

Reditus ad id quod factus eram.